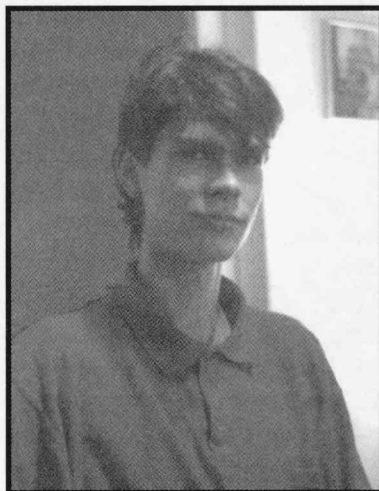


## In memoriam



Akseli Kajanto  
1980-2004

Venäjän kielen ja kirjallisuuden opiskelija Akseli Kajanto menehtyi väkivaltaisesti Moskovassa 7. joulukuuta. Akseli Kajanto oli lahjakas, aktiivinen ja monialainen Venäjän ja Itä-Euroopan tuntija, suomentaja, muusikko, venäläisen populaarikulttuurin yhdistyksen Tusovka ry:n aktiivi toimien mm. yhdistyksen puheenjohtajana, *Idäntutkimus*-lehden avustaja\*. Syksyllä 2004 hän oli kokoamassa *Sankarimatkailijan Moskova* -matkaopasta.

Yö on surullinen,  
Päivää oikuttaa,  
Sade sarastuksen  
Varjon piilottaa.  
Minne satoa  
Odotetaan korjaamaan,  
Minä lähden,  
Älä lähde saattamaan.

Konstantin Kintšev: *Itku*  
suom. Akseli Kajanto

\* Akseli Kajannon artikkeli "Neuvostorocklyriikka ja esiromantiikka" ilmestyi *Idäntutkimuksen* numerossa 3/2004. Hänen arvostelujaan venäläisistä rocklevyistä on ilmestynyt lehdissä 2/2002 ja 1/2004.

Не следует особенно доверять поэтам в том,  
 что, в отличие от людей, птицы бессмертны.  
 Что, дескать, мы почти не находим их тел  
     после того, как из воздуха они переходят  
 в тусклые листья и ниже, к зернистым мгновениям,  
 нефти, слюде, где, отражаясь стократно в ступенях огня,  
     плазмой стекают в разрывы зеркал,  
 хотя тут-то и западня для ума... их вроде нет вовсе;  
 поскольку — откуда лучится это отсутствие? Оно  
 как излучение пылающих ангелов в слепоте.  
 Как горошина на расщепленном на “три” стебле, —  
 но где они были? Три? Почему они где-то витают  
 там, где им ставят вино, хлеб, мясо, успешные книги, —  
 почему их не было “там”? Я не знаю... ангелов, что это...  
 которые не... которое превращается в ночь, словно время назад,  
 когда попадает в зрачок, и ты находишь, что найден *ты* мертвым  
 в москве, один, никого, слякоть в то время,  
 ни записной книжки, ни телефона, кто звонил тебе  
 и ты не слышал? там, где мы говорили,  
 но ни единой нити к черешне... Это о птицах.  
 Которые, если верить поэтам — бессмертны.  
     Чему никто не поверит.

## AKSELI KAJANNOLLE

*lämmöllä ja kiitollisuudella*  
 — arkadi dragomoštenko

Ei pidä liikaa luottaa runoilijoihin siinä,  
 että linnut, toisin kuin ihmiset, ovat kuolemattomia.  
 Ettemme muka tahdo löytää niiden ruumiita  
     kun ne siirtyvät ilmasta  
 himmeisiin lehtiin ja alemmas, rakeisiin hetkiin,  
 öljyyn, liuskeeseen, jossa ne satakertaisesti tulossa heijastuvat  
     ja plasmana virtaavat peilien saumoihin,  
 vaikka siihen äly jää kiinni... kuin niitä ei olisikaan;  
 koska – mistä tämä olemattomuus loistaa? Se on kuin  
 hehkuvien enkelten säteet sokealle.  
 Kuin herne kolmeen osaan avatussa palossa –  
 mutta missä ne olivat? Kolme? Miksi ne liitelevät jossain  
 siellä, missä niille tarjotaan viiniä, leipää, lihaa ja menestyskirjoja –  
 mikseivät ne olleet ”siellä”? Minä en tiedä... enkeleitä, onko niitä...  
 jotka eivät... se muuttuu yöksi, kuin paluu ajassa,  
 kun osuu silmäterään, ja selviää, että *simut* on löydetty kuolleena  
 moskovasta, yksin, ei ketään, loska-aikaan,  
 ei muistikirjaa, ei puhelinta, kuka soitti  
 kun sinä et kuullut? siellä, missä puhuimme,  
 muttei ainuttakaan rihmaa kirsikkaan... Tämä on linnuista.  
 Jotka, jos runoilijoita on uskominen, ovat kuolemattomia.  
     Mihin kukaan ei usko.